

— Μὰς ὑποπτεύθης, καὶ διατί;

— Τὴν μίαν διὰ τὰ μαθήματα τοῦ χοροῦ, καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν της. Κατ' εὐτυχίαν ἤμην ἠπατημένος. Καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὰς μανίας σας, προτιμῶ τὴν τῆς Ἑλεονώρας. Ἡ ἐδική σου, Μάρθα μου, εἶναι πασῶν ἡ ἀθλιεστέρη. Ἡ χορεύουσα γυνὴ ἔχει πτερὰ, ἡ ἐρώσα τρυφερὰν καρδίαν, ἡ ἐμπορευομένη ὅμως χρήματα καὶ κερδοσκοπίαν, δὲν ἔχει εἰμὴ στεγνὸν βαλάντιον. Τὰ μόνον θέλγῃ-τρά της, δι' ἃ ἐπιζητεῖται καὶ τιμᾶται καὶ ἐφ' οἷς γαυρίζ, εἶναι τὰ κεφάλαιά της.

— Ἀλλὰ, θεῖέ μου . . .

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον λ' ἐγὼ εἶναι ἀληθές. Ἐπὶ τῆς νεότητός μου ἡ γυνὴ ἦτο θεὰ, τὴν ὁποίαν ἔθετον εἰς τὰ νέφη. Τώρα ἡ γυνὴ εἶναι κολλυθιστικὴ, περικυκλουμένη ἀπὸ νέφος ἀτμοῦ σιδηροδρομικοῦ. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὴν ἀγαπῶσαν τὸν χορὸν καὶ τὸν ἔρωτα γυναικῶν, ἀπὸ τὴν κερδοσκοποῦσαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ. Ὅσον δι' ἐσέ, Ἑλεονώρα μου, χόρευε ὅσον θέλῃς τὴν πόλκεν καὶ τὴν μαζοῦρκάν σου, τὰς δύο ἐλαφρόποδας αὐτᾶς Πολωνίδας.

— Πόσον εἶσθε καλός! ἐφώνασεν ἡ Ἑλεονώρα.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κ. Ὁβρέν, οἱ Πολωννοὶ ὑπῆρξαν αἰετοὶ σύμμαχοί μας, Ἄς βασιλεύσῃ λοιπὸν ἡ μαζοῦρκά των διὰ τῆς χάριτος τῶν γυναικῶν μας. Ἐγὼ συγκατατίθηναι εὐχαρίστως, καθ' ὅσον μάλιστα εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν δὲν εἰσπορεῖ τις νὰ ἀνταλλάξῃ μυστικὰς λέξεις. Χόρευε λοιπὸν, κόρη μου, δὲν πειράζει ὅτι εἶσαι ὑπὸνδρευμένη. Πρὸ πάντων ὅμως πρόσεχε μὴ μιμηθῇς αὐτὴν τὴν πτωχὴν Μάρθαν, ἐπειδὴ οἱ σιδηρόδρομοι εἶναι πολλοὶ δραστήριοι. Ὀλίγον ἔτι, καὶ θὰ συμπρασύρουν εἰς τὸν ροῦν των τὴν χάριν καὶ τὴν ποίησιν, τὰ δύο ταῦτα πολυτιμότερα θέλητρα τῶν γυναικῶν. (Μετὰφρασις Κ. Ι.)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Νοέμβριος.

Συμβάντων παντοειδῶν καὶ ποικίλων δὲν στερούμεθα καὶ κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα. Καὶ πρῶτον, εἶχονμεν τὴν ἐναρξίν τῶν Βουλῶν καὶ τὴν ἐναρξίν τοῦ Θεάτρου. Σύμπτωσις περίεργος! Τοσοῦτον ἀρά γε παρ' ἡμῖν ἀνemieχθήσαν τὰ βουλευτικὰ μετὰ τῶν θεατρικῶν; Δὲν τὸ φρονούμεν, καὶ τοι ἡ Κυβέρνησις μιμουμένη τὸν Περικλῆ ἐκείνον, ὅχι μόνον δίδει χορηγίας βουλευτικὰς, ἀλλὰ καὶ θεωρικὰς καὶ τοῦτο ὅχι πατρίου, ὅχι ἐθνικοῦ, ὅχι ἐλληνικοῦ χάριν δράματος, ἀλλὰ μελοδράματος Ἰταλικοῦ. Πρόδοδος ἐθνική! . . . Ἐδικαιώσαμεν καὶ ἄλλοτε κατὰ τοῦτο τὴν κυβέρνησίν μας. Ἑλληνικὸν θέατρον ἤθελεν ἴσως ἀποκαιμίζει τοὺς λέοντας καὶ τὰς τίγρεις μας. Ἀλλὰ μελόδραμα; . . . Ἐπειδὴ Ὀρφεὺς καὶ Ἀμφίονες [δὲν ὑπάρχουσι σήμερον ἵνα ἐξημερῶνσι διὰ τῆς θείας μολπῆς τῆς φόρμιγγός των τὰ θηρία ταῦτα, ἔρχονται Σειρήνες τῆς Μεγάλης

Ἑλλάδος, κατακηλοῦσαι τὴν φρένα καὶ ἡμερεύουσαι τὸ ἦθος τῆς Μικρᾶς Ἑλλάδος . . . Ὁφείλεται χάρις εἰς τοὺς θεατρῶνας μας. Τὸ πάλαι οἱ σοφοὶ ἀπεδῆμον παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ γυμνοσοφισταῖς ἵνα συλλέξωσι τὰ ἄνθη τῶν ἀπανταχοῦ γνώσεων· οἱ δὲ νεώτεροι Ἕλληνες περιοδεύουσι ξένας χώρας ἐπὶ τὸ συλλέξαι τὰς σειρήνας ταύτας,

Ἰδετε δὲ καὶ πῶς ἀλίσκονται αἱ ψυχαὶ πάντων καὶ πασῶν εἰς τὰ εὐφωνα μέλη τῆς Ἰταλιώτιδος μουσῆς! Ἡ πρωταγωνίστρια ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἡ παρουσία αὐτῆς, ὥσπερ παρουσία τοῦ ὠραιότερου πλάσματος, μετὰ ἐνδὸς ἡ δύο ἄλλων ἐκ τῶν ὅσα ἐπεφάνησαν εἰς τὸν ὀρίζοντά μας· ἡ δὲ φωνὴ αὐτῆς . . . ἀηδόνος στόνονι ἐρώσης. Τότε ὠχρίωσιν αἱ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ καλλοναί, ταπεινοῦσι τὰ βλέμματα αὐτῶν αἱ εὐφθαλμοὶ Ἑλληνίδες ἐνώπιον τῶν φλογερῶν ἐκείνων, τῶν γλυκυτάτων καὶ ἐρωτικῶν ὀμμάτων τῆς Ἰταλίδος· καταστέλλουσι τὸ μειδίαμα τῶν ῥοδίνων χειλέων των ἐνώπιον τοῦ χαριεστάτου μειδιάματος καὶ τῶν μελιρρύτων χειλέων τῆς τραγωδιστρίας, καὶ πᾶσαι ὁμοφώνως ἀπονέμουσιν αὐτῇ τὸ ἄθλον τῆς καλλονῆς. Οὐμασίως Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν καλλονῆς, ὅπου, φεῦ! διὰ τῆς κρύπτης οἴχεται φεύγων τὸ ἐκπαιδὸν κάλλος τῶν ἀπογόνων τῆς Ἑλένης, τῆς Ἰφιγενείας, τῆς Ναυσικάας καὶ τῆς Ἀσπασίας.

Οὕτω, πάντοτε σχεδὸν, σὺν τῷ ἀξιάματι ἔθνους τινὸς συνεκρίπτει καὶ ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐφυΐα. Ἀλλ' ὅχι· ἐὰν κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐκτεθηλυμένον τῆς καλλονῆς νικᾷ σήμερον ξένη τις τὴν Ἑλληνίδα, ἂν ὁ Πάρις ἀπονέμῃ τῇ Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον τῆς ωραιότητος, ἡ Ἑλληνὶς ὅμως ἔχει τὸ γέρας τῆς σεμνότητος καὶ τῆς χάριτος, εἶναι ἡ ἀδικηθεῖσα γλαυκῶπις Ἀθηνα, καὶ λευκώλενος Ἥρα. Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀλύμπου ἐφυγαδεύθησαν αἱ ἄλλαι θεαί, ἀλλὰ διέμεινεν ἡ ἀγῆ-ρως καὶ σεμνὴ χορία τῶν Χαρίτων.

Ὄντος τοῦ λόγου περὶ θεάτρου, [σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν τὴν ὁσημέραι αὖξουσιν προθυμίαν ἡμῶν περὶ τὰ θεάματα, πολλῶν χρησιμωτέρων δεομένων, πολλῶν ὑγείων στερουμένων. Πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡ φοιτῶσα ἐν τοῖς διδασκαλείοις νεολαία, ἀποροῦσα θεωρικῶν, εὐχερῶς δύναται νὰ ἐπιστείλῃ, γράφουσα, « Σὺγχαιρε ἡμῖν, πάτερ, τὰ βιβλία γὰρ ἡμᾶς τρέφει (θεατρικοὺς δόρποις). » Οὐδὲν δὲ θαυμαστόν ἐν οἷς ἀγένοις οὗτοι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, τῶν Αἰσχύλων, τῶν Σοφοκλέων καὶ τῶν Ἀριστοφανῶν, φιλοῦσι τοσοῦτον περιπαθὸς τα θεάματα· ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ἀπόγονοι ἐκείνων, ἂν δὲν εἶναι ἐκείνοι.

Καὶ τοῦτο τὸ αἶσθημα δὲν ἔχουσι μόνοι οἱ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου· νέοι, ἄνδρες, γέροντες· σφοδρὺνεται μάλιστα παρὰ τῷ ἐτέρῳ φύλῳ, μᾶλλον δὲ τῷ παρηκμακώτῃ ἢ τῷ νεανθεῖ.

Ἐγγιζούσης τῆς ἐνάργεως τοῦ θεάτρου, ὑπῆρχε μεγίστη συζήτησις ἐν τινι οἰκογενείᾳ, περὶ τοῦ ἂν θὰ ἐνοικιάσῃ καὶ αὐτὴ θεωρεῖον. Ὁ σύζυγος παρίστα τὴν κακίστην τοῦ ἰδιαιτέρου ταμείου του καὶ

τοῦ ταμείου τοῦ κοινοῦ θέσιν τὰ ἄπειρα αὐτοῦ χρέη διὰ τὰς ἐνδυμασίας καὶ τὰς στολὰς τῆς κυρίας καὶ τῶν τέκνων, ἐν οἷς καὶ κόραι γάμου ὠραίαι, καὶ τὸν ἐλάχιστον αὐτοῦ πόρον τῶν διακοσίων ἢ τριακοσίων κατὰ μῆνα δρχυμῶν.

Ἡ κυρία δυσχεραίνουσα εἰς τὰς ἀντιλογίας τοῦ ἀνδρός της, τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι εἶναι δι' αὐτοὺς καταισχύνη μεγίστη, ἂν ἐκείνη καὶ ἐκείνη ἡ οἰκογένεια θὰ ἔχουσι θεωρεῖον, αὐτοὶ δὲ ὄχι, καὶ ὅτι τοιαύτην καταισχύνῃ ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῇ καὶ ἐπέμενε τοσοῦτον, (ὁ ἀνὴρ ἐγυναικοκρατεῖτο), ὥστε ὁ δυστυχὴς δειμνίων τὴν Ἐκνήπιον του, ἀπῆλθε καὶ δανεισθεὶς χρήματα πρὸ ἐνὸς τῶν πολλῶν τοκογλύφων μας, ἐπὶ τόκῳ 40 τοῖς ἑκατόν, ἐνοικίασε τὸ θεωρεῖον, ἐλπίζων τοῦλάχιστον, ὅτι θὰ διαβρῶσθαι ποτὲ καὶ δι' αὐτὸν ὁ πικτωλὸς τῶν δημοσίων χρημάτων, ἵνα μετοχευθῶσιν αὐτῶν τινα ἐν τῷ ἰδίῳ κορβανῇ. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχουσιν οἰκογενεὶ καὶ σὺγγοι ἄφρονες, εἰσὶν ὅμως καὶ συνεταί, οὐδόλως τὰ ὑπὲρ δύνανιν ζητοῦσαι, ἀλλὰ προσπαθοῦσαι παντὶ τρόπῳ τὰς κυριωτέρας μὲν οἰκιακὰς ἀνάγκας νὰ οἰκονομῶσι, τὴν πρέπουσαν δὲ νὰ δώσωσιν ἀγωγὴν εἰς τὰ ἐκυτῶν τέκνα. Ἱστορικὸί τῆς καταστάσεως τῆς ἀρτιστυτάτου κοινωνίας μας, λέγομεν βεβαίως τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς, ἀλλὰ πολὺ πλέον ἄσμενοι καταγράφομεν καὶ τὰς ἀρετάς της.

Ἐνῶ δὲ ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς τοιαῦται πρότερον ἐγένοντο συζητήσεις, ἥδη τοὺς πάντας ἐνασχολοῦσι, — νομίζετε, τὸ περὶ διαδοχῆς, περὶ Βουλῆς, περὶ τῆς ἀρχηματίας τοῦ ταμείου μας, περὶ μεταβολῆς ὑπουργείου, ἢ συστήματος, περὶ μελλουσῶν ἐκλογῶν ζητήματα ; . . . Ὄχι, ὄχι! ἀπλῶς τὰ περὶ θεάτρου, τὰ περὶ τίς εἶναι καλλιτέρα τραγῳδίαι ἢ τοῦ παρελθόντος ἔτους Κορινθίας, ἢ ἡ νῦν Μαρινάντ' ἔσλη. Ἰδοὺ περὶ τίνος ὁ λόγος ἐν ταῖς οἰκίαις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν τοῖς καφενείοις, μεταξὺ πολιτικῶν, μεταξὺ λογίων, μεταξὺ λογίων καὶ νέων.

Ἡ ἑναρξίς τῶν Βουλῶν ἐγένετο ἄμα τῇ λήξει των. Καὶ οἱ μὲν νομοθέται οὐδεμίαν ἡμέραν ἔμειναν ἀμισθοδόητοι, τὸ δὲ ἔθνος οὐδὲ στιγμὴν ἐναπελείφθη ἀνομοθέτητον, καὶ πρὶν ἢ παραστῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν θεατρικόν, παρέστη εἰς τὸν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς ἀγῶνα, καθ' ὃν συνεπυκνώθη μὲν φάλαγξ ἀνδρῶν βουλευτόρων, ἵνα καταπολεμήσῃ τὴν ὑπουργικὴν βούλησιν, ἀλλ' ἠπτήθη. Καὶ ὁ μὲν πρόεδρος, ἐν δευτέρᾳ ψηφοφορίᾳ, ἐξελέχθη διὰ ψήφων 54 κατὰ 49, ὁ δ' ἕτερος τῶν ἀντιπροέδρων, ὁ Κ. Χ. Χρηστόπουλος, βουλευτὴς Ὀλυμπίας, συνήνωσεν εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ψηφοφορίαν ἑκάτερα τὰ διεστώτα μέρη, ἐκλεχθεὶς παμψηφί σχεδόν, ἥτοι διὰ ψήρων 84. Οὕτω, πενταχοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ, τὸ γέρας ἀδιστάκτως ἀπονέμεται εἰς τὸν ἀληθῶς ἀξιώτερον. Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ νέα γενεά, δὲν πρέπει νὰ βαίνει ὀπισθεν ἄλλων, ἀλλὰ νὰ προηγῇται αὐτῇ.

Ἢδη δὲ αἱ Βουλαὶ συγκεκροτημέναι τὰ γραφεῖά των, ἤρξαντο ἀκωλύτως καὶ μετὰ ζέσεως φιλο-

πάτριδος τῶν ἐμβριθῶν ἐργασιῶν των, οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ἐργασθήσονται ἀρεσκόντως τοῖς ἐντολεῦσιν αὐτῶν, ἵνα τύχῳσι καὶ κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ψήφου των.

Οἱ θάνατοι δὲν ἔλειψαν καὶ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον νὰ θλίψωσι τὴν κοινωνίαν μας. Εἰσέτι ἐθρήνη: ἡ Ἑλλάς τὸ λαμπρὸν τέκνον της τὸν ἐξ Ἠπείρου Ν. Στουρνάρην τοῦ ὁποῦ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ φιλογενῆ αἰσθήματα ἐξέθεσεν ὁ γλαφυρὸς τοῦ Κ. Δοσίου κάλαμος, καὶ ἰδοὺ εἰς τῶν εὐεργετῶν τῆς πατρίδος, ὁ γηραιὸς Βυζάντιος Κωνσταντῖνος Ἰωνίδης (Ἰπλικίης) μετέστη βίου. Δύο εὐφραδεῖς ἐπιτάφιοι λόγοι ἐξῴμνησαν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς εὐεργεσίας τοῦ μακαρίτου, δι' ὧν ἐνεγράφη καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀθανάτῳ ἐκείνῳ καταλόγῳ τῶν Καπλανῶν, τῶν Ζωσιμαίων, τῶν Ριζαρῶν, τοῦ Βαρδάκη, τοῦ Ἀρσάκη κλπ. Ἀγαπήσας καὶ εὐεργετήσας τὴν Ἑλλάδα, τὴν κοινὴν ταύτην πατρίδα παντὸς Ἑλλήνος, ὅπουδῆποτε γῆς ἐγεννήθη ἡ διακρίνει, περιχαρὴς βεβαίως θὰ παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ὅτι ἀπέθνησκεν πλήρης ἡμερῶν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του μετ' ἧς συνέζησε πεντήκοντα περὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὑπὸ θυγατέρων του καὶ οἰκείων, καὶ ὅτι τὰ ὅσα αὐτοῦ ἐμελλον νὰ τρῶσιν ἐν τῇ ἐλευθερᾷ Ἑλλάδι, ὅπου ὁ σεβασμὸς πάντων καὶ τὰ δάκρυα παρηκολούθησαν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ χώρῳ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἀλλ' αἱ φιλομεδεῖς ἀναγνωστρίαι μας, δι' αἷς θλιβερώς ἤχουσι βεβαίως αἱ νεκρολογίαι καὶ αἱ περὶ θανάτου σκέψεις αὐταί, ἀναμένουσιν εὐάρεστά τινα καὶ χαρμόσυνα ν' ἀκούσωσι. Μέχρι ταῦδε ἡσχόλουν αὐτὰς αἱ ἐξοχαί, αἱ περιηγήσεις, τὰ πτερόεντα αἰσθήματα, ἥδη ἔχουσι θεάτρον, προσδοκῶσι χοροὺς, τελετὰς γάμων, δι' ἄλλας ἢ δι' ἑαυτὰς, σκέπτονται περὶ τῶν χειμερινῶν, ἀλλ' ἴσα τοῖς ἐαρινοῖς χαριέντων καλλωπισμῶν. Ὡ! ἃς ὑπομνησθῶσιν. Ἢδη μὲν τὰ βλέμματα αὐτῶν κεραυνοβολοῦσιν ἐν τῷ θεάτρῳ τὰς ἀτασθάλους σπεῖρας τῆς νεολαίας, προσεχῶς δὲ αἱ θεατρικαί, αἱ χιονόλευκοι τοῦ σώματός των διαγραφαὶ θὰ ἐπιφανῶσιν ἐν τοῖς χοροῖς, θὰ ἐλαφροπατήσῃ εἰς τὰς αἰθούσας ὁ αἰθέριος αὐτῶν πούς καὶ θὰ πάλλωσι τὸν παλμὸν τῆς ὀρχήσεως καὶ τῶν συγκινήσεων τὰ βαθύκολπα αὐτῶν στήθη, ὑπὸ τὸ διαφανὲς τῆς ἐσθῆτός των περιελάλυμα. Ὁ κόσμος ἐπλάσθη δι' αὐτὰς, ὄχι διὰ τὸν ἄνδρα. Ἄν γυνὴ δὲν ἐγέγετο πρώτη τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, ὁ ἀνὴρ ἤθελεν εἰσέτι ζῆ ἐν τῷ παραδείσῳ, μονοτόνῳ, πληκτικῷ καὶ ἐρήμῳ. Ὁ ἀνὴρ, λοιπὸν ἂν θέλῃ, μενέτω ἐν τῇ Ἐδέμ αὐτοῦ, δι' ἣν καὶ μόνην ἐπλάσθη, — τῆς γυναικὸς ἡ Ἐδέμ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ πᾶσαι αἱ ἡδοναὶ καὶ πᾶσαι αἱ χαρὰ αὐτῆς, περὶ θλίψεων δὲν εἶναι λόγος ἐνταῦθα.

Εἴπομεν ἐσχάτως ὅτι ὑπνώττει ἡ φιλολογία μας, ἀλλ' ἤλθε νὰ ψεύσῃ ἡμᾶς ἡ ἐκδοσις τοῦ Δ'. καὶ τελευταίου ἄσματος τοῦ Περιπλανωμένου τοῦ Κ. Α. Σούτσου. Εἰς αὐτὸ, ὡς καὶ εἰς τὴν νέαν του κωμωδίαν, τὸ *Συνταγματικὸν Σχολεῖον*, ἐπανευρίσκο-

μεν τὸν φίλον τῆς νεότητος ἡμῶν ποιητὴν. Ἡ αὐτὴ σχεδὸν νενώθη ποίησις, ἡ αὐτὴ εὐαίσθησις καὶ λεπτὴ εἰρωνεία καὶ τὸ αὐτὸ τῆς φιλοπατρίας αἰσθηματῶν ὠραιοτέρων ποιημάτων τοῦ Κ. Α. Σούτσου ἀπαντᾷ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν τελευταίων ἐπῶν τοῦ ποιητοῦ. Τὰ δημοσιεύμενα ἐν τῇ φυλλαδίᾳ τούτῳ εἶναι ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ τοῦ Περιπλανώμενου, ἐκλεχθέντα ὅχι ὥς τὰ ἄριστα, ἀλλ' ὥς τὰ μόνον σχεδόν, ἀπηλλαγμένα πολιτικῆς τινος ὑποθέσεως καὶ ἐννοίας.

Ἐν τῇ ἐξωφύλλῳ δημοσιεύομεν Ἀγγελίαν τοῦ φιλοπόνου Κ. Α. Παπαδοπούλου Βρετοῦ περὶ νέας ἐκδόσεις τοῦ καταλόγου τῶν ἀπὸ πτώσεως Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1821 ἐκδοθέντων παρ' Ἑλλήνων συγγραμμάτων. Ἰνα ἴδῃ τὸ κοινὸν πόσον βελτιωμένη καὶ κοινοφελεστέρα ἔσται ἡ νέα αὕτη ἐκδοσις θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς ἀποσπάσματα τινὰ βιογραφικὰ ἐκ τοῦ χειρογράφου τοῦ ἀξιολόγου συγγραφέως.

Ἐρχόμεθα τελευταῖοι νὰ εἰπώμεν τὴν γνώμην μας περὶ τοῦ Β'. Μέρους, τοῦ περιέχοντος τὴν μέσην ἱστορίαν, τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Γ. Ἱστορίας, συνταχθέντος μὲν ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἐκδοθέντος δὲ δαπάνῃ Α. Κορομηλά. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἀπεφάνθησαν ἥδη περὶ τῆς ἀξιολογότητος τοῦ ἐγχειριδίου τούτου καὶ συμφωνοῦντες καὶ ἡμεῖς πληρέστατα μετ' αὐτῶν, ἀποδίδομεν τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὸν ἀκάματον καὶ δόκιμον τούτου ἱστορικόν μας, τὸν πλουτίζοντα τὴν φιλολογίαν μας διὰ φιλοπονημάτων ὄντως εὐσυνειδήτων καὶ ἀξιολόγων.

Ἄλλ' ἂς στρέψωμεν καὶ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Εὐρώπην. Ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ ἡ Αὐτοκρατορία ἔβη γιγαντιαίους βήμασι ἐπὶ τὸν θρόνον, μ' ὅλας τὰς τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ε'. (κόμητος τοῦ Σαμφόρδ) διαμαρτυρήσεις, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκηδεύετο κηδεῖαν αὐτοκράτορος ὁ ἥρωας αὐτῆς, δούξ τοῦ Οὐελιγκτῶν. Ἡ συνοδία τῆς ἐκφορᾶς συνεποσοῦτο ἐξ 4,500,000 ἀνθρώπων, ἐξετείνετο δὲ ἐπὶ τριῶν μιλλίων καὶ διήρκει ἐξ ὥρας. Οὔτε ἄνδρες, οὔτε γυναικες, οὔτε παιδιὰ ἔλειπον, μόνον τὸ ψῦχος καὶ τὴν ἀκατάπαυστον ῥαγδαίαν βροχήν. Ὁ στρατὸς ὅλος ἦν παρταταγμένος. Παρηκολούθουν ἀμρότεραι αἱ βουλαί, αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαί, τὰ Πανεπιστήμια, ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Λονδίνου, ὁ λόρδος δῆμαρχος, ἡ ἑταιρία τῶν Ἰνδιῶν, ὁ Πρίγκηψ Ἀλβέρτος, οἱ πρέσβεις τῶν ξένων δυνάμεων, αἱ πενθηφοροῦσαι ἄμαξαι τῆς Βασιλείσης κλπ. κλπ. καὶ πλέον τῶν 3,000 ὀχημάτων. Ἡ ὄνευρική ἄμαξα εἶχε μήκος 27 ποδῶν, 10 πλάτος, 47 ὕψος. Παρὶ τὸν νεκρὸν ἦτο ὁ Πρίγκηψ Ἀλβέρτος, κρατῶν τὴν τοῦ στρατάρχου ῥάβδον, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ξένοι στρατάρχαι. Τὴν στραταρχικὴν ῥάβδον τοῦ δουκὸς ἔφερεν ὁ ὀγδοηκοντούτης μαρκήσιος Ἀγγλεζῆν.

Ὁ ἀποθανὼν δούξ εἶχεν ἐπὶ τὰ σταταρχικὰς ῥάβδους ξένων ἐθνῶν, Ἰσπανίας, Ρωσσίας, Προυσίας, Πόρτογαλλίας, Ὁλλανδίας, Ἀνοθέρου καὶ Αὐστρίας.

Εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ κράτη ἐπεμ-

ψαν ἓνα στρατηγὸν ἓνα κρατήσῃ τὴν ῥάβδον, παρκατὸς τῆς Αὐστρίας διὰ τὸ πάθημα τοῦ Αὐνάου. Εἶχε δὲ ἐπίσης 28 ἕως 30 μεγαλοσταύρους ὅλων τῶν παρασῆμων τῆς Εὐρώπης.

Διὰ τοιαύτης τελετῆς ἐφάρθη ὁ νεκρὸς τοῦ ἥρωος τῆς Ἀγγλίας μέχρι τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅπου κατετέθη πλησίον τῶν λειψάνων τοῦ Νέλσωνος. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐσχόλαζον ὅλα τὰ δημοτικὰ καὶ ιδιωτικὰ καταστήματα, ὅχι μόνον ἐν Λονδίνῳ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τρία βασίλεια.

« Ἡ πάνδημος αὕτη συρροὴ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ, λέγει ἐφημερίς τις, εἶναι τὸ θαυμασιώτερον χαρκτηριστικὸν τῆς ἐπισήμου ταύτης κηδεῖας. Ὁ δούξ Οὐελιγκτῶν δὲν ἐκολάκευε τὸν λαόν, ἀπεναντίας· καὶ ὅμως ὁ λαὸς ἔτρεχε φρενιτιῶν εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ, ἵνα τῷ ἀπονείμῃ τὸν τελευταῖον ἐθνικὸν φόρον. Ἐγνώρισεν ἐν αὐτῷ ἄνδρα κατὰ πάντα ἐθνικόν. Ἐφ' ὅλης τῆς ἐκφορᾶς μία μόνη ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ, ἥδε Non sibi sed patriae, (ὅχι ἐαυτῷ ἀλλὰ τῇ πατρίδι). Ἰδοὺ τί ὁ λαὸς ἐτίμα ἐν τῇ Οὐελιγκτῶν, τὸν πολίτην, δι' ὃν ἡ πατρίς ἦν τὰ πάντα. Πρόσθετε ὅτι ὅτε συνώδευον τὴν κηδεῖαν τοῦ νικητοῦ τοῦ Βαρτελώ, ἡ Ἀγγλίς δὲν ἐσυλλογίζετο μόνον τὰς μάχας τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τὸ δυσκοίνιστον τοῦ μέλλοντος, καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Οὐελιγκτῶν καταβαίνει εἰς τὸν τάφον, εἰς Ναπολέον ἐπαναθαίνει τὸν θρόνον. »

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἐκ τοῦ τελευταίου Ἰσματος τοῦ ΠΕΡΙΠΛΑΝΟΜΕΝΟΥ ὑπὸ Α. Σούτσου.

33.

Πτείνων παρήγορόν του ἄνωθεν ἐκ τοῦ Ἰψίστου
ἤρχετο τὴν ηρεμίαν ἀγαπῶν τῆς φυλακῆς του,
Καὶ πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ Πύργου ἐψάλλε τὰς ἐξω

κρήνας

Καὶ τὸ ἔαρ χῦνον κάλλη μάταια εἰς τὰς Ἀθήνας.
Τὸν ἐλεύθερον καὶ μέγαν οὐρανὸν αὐτὸ παρήτει
Καὶ στενοῦ δεσμοτηρίου καταφύγιον ἐζήτει,

Ἐμβλημα τοῦ ἀπλουστάτου

Ἑλλήνος, ὅστις ἀσμένως ἔτρεξεν εἰς τὰ δεσμά του.

34.

Εἰς περιοχὴν ἐρήμων γοθικῶν τεσσάρων τοίχων,
Ὅπου ἀκοὴ ἀνθρώπου ἐστερεῖτο πάντα ἥχον,
Νυκτικόρακος ἂν ἤχει τυμβωρύχου θρηνηοῖα,
Ὡς γλυκεῖα εἰς τὰ ὅτα ἐφθανε παρηγορία.

Πλὴν αὐτὸν κατεῖχε θέρμη πυρετοῦ θανατηφόρου,
Ἡ Ἀρχὴ δὲ βλέπουσα τὸν ὠχρὸν φύλλον φθινοπώρου,

Ἐσυγχώρει τελευταῖον

Ἀβλαβεῖς τοῦ περιπάτους ἐνδοθεν τῶν Προπυλαίων.

35.

Ὅτε πρῶτον ἐπανεῖδε τὸν διαφανῆ αἰθέρα,
Ἐκράξε πρὸς τῆς ἡμέρας τὸν χρυσόκομον Ἀστέρα.